

Sygn. akt VII U 1873/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Kozłowska-Czabańska
Protokolant:	Wojciech Burczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2013 r. w W.

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 26 października 2012 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1873 / 12

UZASADNIENIE

W dniu 16 listopada 2012 r. T. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 października 2012 r.,

znak: (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący się podkreślił, że występująca u niego niezdolność do pracy spowodowana jest licznymi schorzeniami, które ograniczoną jego sprawność.

T. K. wskazał, iż pozostaje pod stałą opieką lekarzy specjalistów. (k. 2-3 a. s.).

W odpowiedzi na odwołanie pismem z dnia 23 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 23 października 2012 r. nie uznała odwołującego za osobę niezdolną do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 26 października 2012 r.,

znak: (...) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa

do renty z tytułu niezdolności do pracy. (odpowiedź na odwołanie k. 16 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. K. ur. (...) pobierał z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Wymienione świadczenie, zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 27 września 2011 r. przysługiwało odwołującemu do 30 września 2012 r. (k. 159, II tom a.r.)

W dniu 28 sierpnia 2012 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (k. 165, tom II a. r.)

W związku ze złożonym wnioskiem odwołujący został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 24 września 2012 r. uznał, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy (k. 169 a. r.). W związku z wniesionym przez wnioskodawcę sprzeciwem, komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 23 października 2012 r. również potwierdziła, że odwołujący jest osobą zdolną do pracy. (k. 181 a. r.) Mając powyższe na uwadze organ rentowy decyzją z dnia 26 października 2012 r., znak: (...) odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 183 a. r.).

Od powyższej decyzji T. K. wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych ortopedy, neurologa, internisty-gastroenterologa celem ustalenia czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie bądź częściowo niezdolny do pracy zarobkowej.

Biegły neurolog dr n. med. W. Z. w opinii z dnia 03 stycznia 2013 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną stwierdził, iż wnioskodawca pozostaje głównie pod opieką ortopedy z powodu dolegliwości ze strony narządu ruchu. W dniu 11 września 2007 r. odwołujący poddany został operacji z powodu kręgozmyku i dyskopatii na poziomie L5/S1 a następnie w dniu 18 marca 2009 r. przeprowadzono ponownie operację polegającą na usztywnieniu pogranicza lędźwiowo-krzyżowego. W ocenie biegłego z punktu wiedzenia neurologicznego podawane sensacje czuciowe w kończynach dolnych odpowiadają parestezjom i są nieistotne dla oceny funkcji kończyn dolnych. Biegły podzielił stanowisko ZUS z dnia 28 października 2012 r. i podkreślił, że w ocenie neurologicznej brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy za przynajmniej częściowo niezdolnego do pracy. (opinia k. 30 a. s.)

Biegły sądowy gastroenterolog – specjalista chorób wewnętrznych dr n. med. L. W. w opinii z dnia 09 stycznia 2012 r. rozpoznał u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze, wyrównanie farmakologiczne, przepuklinę rozworu przełykowego, ruminiowe zapalenie błony śluzowej żołądka, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z kręgozmykiem leczonym operacyjnie. W ocenie biegłego rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia narządów wewnętrznych mogą wymagać leczenia farmakologicznego oraz badań kontrolnych, jednak nie uzasadniają uznania co najmniej częściowej niezdolności do pracy, zarówno przed jak i po dniu 30 września 2012 r. Zdaniem biegłego przy ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego decydujące powinny być opinie biegłych neurologa, chirurga i ortopedy. (opinia k. 34 a. s.)

Biegły sądowy ortopeda traumatolog lek med. S. M. w opinii z dnia 24 maja 2013 r. po zapoznaniu się kolejnymi zaświadczeniami o stanie zdrowia oraz badaniu odwołującego wskazał, iż obraz kliniczny odwołującego nie ma charakteru schorzenia czystoortopedycznego. Zdaniem biegłego występujące zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne bez zaburzenia i ubytków neurologicznych nie stanowią podstawy do orzekania długotrwałej niezdolności do pracy. Biegły uznał, iż odwołujący się jest zdolny do pracy z przyczyn ortopedycznych. (k. 57-59 a. s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w

zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów w celu jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego.

Zdaniem sądu opinie biegłych są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały oparte o obiektywne wyniki badań, zaś biegli sądowi są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego jednoznacznego określenia stanu zdrowia odwołującego. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie T. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 26 października 2012 r., znak: (...) nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż elementem spornym niniejszego postępowania było jednoznaczne określenie obecnego stanu zdrowia odwołującego i ustalenie czy obecnie przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku).

Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt. 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, póź. 340.).

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w orzecznictwie, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku" (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, póż. 43.).

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji organu rentowego poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności

do pracy, albowiem nie wypełnił on podstawowej przesłanki niezbędnej do uzyskania prawa do tego świadczenia, a mianowicie nie został uznany za osobę niezdolną do pracy

w jakimkolwiek stopniu. Wnioskodawca wprawdzie zgłaszał poszczególne schorzenia zdrowotne, jednak jak wykazane zostało w niniejszym postępowaniu dysfunkcje te nie powodują u niego nawet częściowej niezdolności do pracy.

Zauważyć należy, iż zarówno organ rentowy w przeprowadzonym postępowaniu jak też biegli lekarze specjaliści powołani w sprawie wskazali, że występujące u wnioskodawcy dysfunkcje nie powodują nawet częściowej niezdolności do pracy. Wnioskodawca był nadto badany przez różnych biegłych

i żaden z nich nie znalazł objawów pozwalających uznać odwołującego za osobę niezdolną do pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 26 października 2012 r., znak: (...) została wydana prawidłowo.

Mając powyższe na uwadze w myśl art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.